

A „törzsfőnökök törzsfőnöke”

Találkozás Imre Vallyon lelki tanítómesterrel

Egy különös „véletlennek” köszönhetem az Imre Vallyon-nal való találkozásomat.

A maorik (új-zélandi őslakosok

- a szerk.) iránt

éreztem, szűnni

nem akaró

lelkesezésem

az utamba sodort egy

- állítólagos - „maori-

kutatót”. Aztán kiderült,

hogy az információ téves volt,

a magyar származású Imre nem

kutató, hanem tanító. Még-

hosszá az új-zélandi

kormány által kijelölt

huszonöt legkiválóbb

maori harcost, őseik titkos

tudására. De vannak a mesternek

a világ minden táján tanítványai.

Nemrégiben pedig megjelent egy

könyve, amelyre mindenképpen

érdemes odafigyelni...

- Kiszgyermekként már ismerted a küldetésedet, tizenkilenc éves korodban pedig különböző titkos társaságokban tanítottál. Nem korai indulás ez?

- Sosem volt kérdéses számomra, hogy feladattal vagyok itt, csak éppen a megvalósítás hogyanjára kellett várnom tizenéves koromig. Három éves voltam, amikor az első misztikus élményt átéltem. Azt követően pedig minden éjszaka belső tanításokban részesítettek különböző sikokról, fizikai testben élő mesterem nem is volt soha. A kezdetektől tisztában vagyok azzal, hogy a tapasztalatokat, amelyeket megkaptam, át kell adnom másoknak is, csak akkoriban még nem tudtam, hol és miként.

- Nyilvánvalóan álmodban sem gondoltad volna, hogy épp Új-Zélandon találod meg a helyed.

- Kamaszkoromban egy cigányasszony megvizsgálta a tenyeremet, majd miután az életrajzomat igen különösnek találta, kártyát vetett. Ez alapján azt mondta, hogy a tengerektől találok meg mindazt, amit keresek. Ezen akkor csak mosolyogtam, hiszen az 50-es évek Magyarországot nem lehetett csak úgy elhagyni. Tizenhat évesen - 1956-ban - mégis úgy alakult, hogy kijutottam egy ausztriai menekülttáborba, ahol be is adtam az igényemet, miszerint Amerikában szeretnék letelepedni.

Akkor egy ember hozam lépett, és különös akcentussal közölte velem: Új-Zélandra kell utaznom. Tiltakoztam persze, el sem tudtam képzelni az élete-

met az őserdők és kannibálok földjén. A kérvény beadása után három hónappal azonban a Vöröskeresztnél döntés született: megfélebezhetetlenül Új-Zélandra irányítottak.

- Azt még mindig nem értem, hogyan válik valaki különböző titkos társaságok elismert előadójává tizenévesen...

- Új-Zélandra úgy kerültem, hogy egy szót sem tudtam angolul. Az első utam a könyvtárba vezetett, ahol néhány hét leforgása alatt nemcsak a nyelvet sikerült elsajátítanom a könyvekből, de egy számomra addig ismeretlen szó - Yoga - is rám köszönt, és „megütött”. Abban a pillanatban jött vele a felismerés, hogy ezzel van feladatom. Persze nem a fizikai test gyakorlataival, hanem a yoga ősi filozófiájával. A következő napokban - szintén egyfajta belső sugallatot követve - felkerestem a helyi titkos társaságokat, a kabbalistákat, a rózsakereszteseket, a szabadkőműveseket, és így tovább. Az ottani beszélgetések, elmélkedések során felismerték a velem született képességeket, és egyre többet hívtak előadóként magukhoz.

- Egy előadásod során aztán megtalált egy újabb lényeges felismerés, amit Te fordulópontként emlegetsz.

- Sidney-ben voltam, épp a Teozófiai Társaság ülésén, és mint addig mindig, a kezemen volt az előre elkészített előadásvázlat. Ott és akkor azonban ért valami - fizikai síkon talán az eszméletvesztéshez hasonlatos volt a néhány pillanatig tartó élmény -, és megértettem, nincs szükségem vázlatra többé. Az elmén felülkerekedtem, és attól kezdve csak az inspirációra hagyatkozom, ha tanítok. Amikor kiállok az emelvényre, vagy akár a mindennapi életben beszélgetek emberekkel - egyszerűen megnyílik a „csatorna”, és tudom, hogy miről,

mit kell mondanom az adott helyzetben, az adott hallgatóságnak. Sokan megkeresnek előadás után, hogy válaszoltam a fel sem tett kérdéseikre. Ez nálam spontán, természetes módon működik minden esetben, ha spirituális témában kell megnyilvánulnom. Ráhangelődöm a közönségre, és ha az energiamezőben felbukkan egy kérdés, megválaszolom. A képesség csak ezoterikus kérdésekben mutatkozik meg, ilyenkor gondolkodnom sem kell, „átfolyik” rajtam a megfelelő válasz. Sajnos azonban akkor nem működik, ha például számolnom kell, vagy megszervezni az utazásaimat. A világi tevékenységekben ez nem segít.

- Mit élsz át, miközben katalizálsz?

- Nyugalmat, teljes csöndet. Nincs ebben erőlködés, maguktól jönnek a válaszok. Az információt a legmagasabb forrásból kapom, az elme nem jut szerephez ebben a folyamatban. Így torzítás nélkül juthat el az emberekhez a spirituális igazság. Ez nemcsak akkor működik, ha szóban tanítok, írás közben is nyitott a „csatorna”. Egyébként mindig is volt igényem arra, hogy papírra vessem a kapott tudást. 1980 óta működik hivatalosan az iskolám (Foundation of Higher Learning – a szerk.), azóta nyomtatott formában is megjelennek a könyveim. Nemrégiben készült el életem fő műve, egy több mint kétezer oldalas tudástár, amelyben mindaz benne van spirituális megközelítésben, amit a 21. századi embernek a világról tudni érdemes. Utoljára a 19. században született hasonló volumenű összegzés, egy Helena Blavatsky nevű orosz írónő, a Teozófiai Társulat alapítója vetette papírra.

- Gondolom, nem kevés kételkedő, provokátor is megtalált már. Nem ér sok támadás?

- Nem számít, hiszen nem feladatom foglalkozni azokkal, akik kételkedni, vagy épp dicsekedni jönnek az előadásaimra. Nincs okom foglalkozni az elme harcaival. Az én dolgom az, hogy a főntről kapott tudást úgy tálaljam az adott hallgatóságnak, hogy megértsék a szavaimat. Egészen másképp kell fogalmaznom, ha ateistákkal, katolikusokkal, hindukkal, vagy épp zsidókkal beszélgetek, holott a lényeg Egy és ugyanaz. A tanításom túlnő a tradíción és a valláson, azoknak szól, akik már elhagyták a konvenciókat, és mélyebb tudásra szomjaznak. Csak azokkal kell foglalkoznom, akik spirituális intelligenciával bírnak, és képesek elengedni az elmétől való függésüket. Számomra nem cél, hogy milliókat gyűjtsek magam köré, sem a hírnév, sem a pénz nem inspirál. Boldogabbá tesz, ha az a kettő, tíz, száz, vagy kétszáz ember, akinek épp beszélek, megérti a mondanivalómat, és ezáltal fejlődéshez jut. Nincs szükségem arra, hogy hívek ezrei mormogják

áhítattal a nevemet, számomra a tanítás szolgálat, ennyi az egész. Meghívtak Új-Zélandon is, hogy készítsék televíziós sorozatot a tanításaimról, de visszautasítottam a felkérést.

Nem kell ezeket hozzám vonsozni, ha még nem készek annak befogadására, amit adni tudok nekik. Ha egész életemben akár csak száz embert is el tudok vezetni a fényhez – győz-

tem. De ha nem fogadják el az emberek a tanításaimat, az is jó. Én azért csak teszem tovább a dolgomat...

- A többször említett „csatorna” szó talán némelyekben ellenérzést válthat ki.

- Nem véletlenül, hiszen számtalan médium, vagy önmagát médiumnak tartó személy van, de sajnos a többségük elvesztette a realitás-érzékét. Ők egyébként általában az asztrálvilágból kapják az információkat, és mint tudjuk, a szellemvilág üzenetei nem mindig az igazságról szólnak. A megvilágosodásnak négy foka van, a misztikus megélések már az úton való elindulást jelzik, de korántsem a cél elérését. Sokan azt hiszik, attól, hogy egyszer megélték az egységet, vagy például angyalokkal tudnak kommunikálni, már meg is állhatnak

a fejlődésben, mert megtapasztalták a teljességet. Holott a további fokok végigjárása nélkül nem érhető el az, amit megvilágosodásnak nevezünk – vagy Jézus a Mennyek Országának, Buddha Nirvánának. A második fokozat annak a biztos tudatnak a folyamatos megélése, hogy van egy magasabb rendű cél is az emberi létezésben annál, mint amit a mindennapokban megtapasztalunk. A harmadik, amikor kinyílnak a lelki érzékszerveink, befogadóvá válunk a fizikai szemmel nem látható világokra. A negyedik pedig a szüntelen fényáradatban való létezés. Amiről sokan megfélemlenek: ennek az állapotnak az eléréséhez az elme nem segít hozzá, sőt! akadályozza annak.

A megvilágosodott ember három fő ismérve – a magasabb rezgésszintre való feljutás képessége, a tudatosság és a szabadság, amely nem valósulhat meg az ego legyőzése nélkül.

- Miként kerültél kapcsolatba a maorikkal?

- Elkezdtem asztrológiát, meditációt, jógát stb. tanítani Új-Zélandon egy maori szellemi központban, aminek később a történetét is megismertem: azért jött létre külföldi rózsá-

keresz-
tesek
jóvöltából,
hogy az ott
tanítók a maorik-
nak visszaadják az ősi,
feledésbe merült tudást. A
60-as években volt ez, és akkoriban
a maorik igencsak szunyókáltak, a spirituális
ébredésnek nyomát sem lehetett felfedezni
rajtuk. Így aztán a rózsakeresztesek családót-
tan visszatértek a hazájukba. Ez a múltból
jött információ azonban engem ismét „meg-
ütött” – rájöttem, hogy azért kerültem épp
Új-Zélandba, hogy az őslakosoknak segítsék
rátalálni a gyökereikre. Az ottani sámánok,
főnökök ugyanis nem szívesen osztották meg
a tudásukat az ifjakkal, így az szépen, lassan
feledésbe merült. Én pedig fogtam magam, és
a reinkarnációról meg egyebekről szóló tanítá-
saimba egyre inkább beleszőttem az ősi maori
tanításokat, amelyekhez szintén inspiráció
úttján jutottam. Közben kiderült, hogy létezik
egy ősi legenda, miszerint a maoriknak egy
fehér ember adja át a szent tudást. Na, ettől
függetlenül, húsz évembe telt, míg elfogadták,
hogy én vagyok a próféciában szereplő mes-
terük. Eleinte titokban adtam át a tanításokat
a felvilágosult törzsfőnököknek, amiket ők
beépítettek a hivatalos egyetemi tananyagba,
mert közvetlenül tőlem, mint nem sokra tar-
tott fehér embertől ezt nem fogadták volna el
a törzs tagjai. Öt éve azonban, egy esküvőn,
a legfőbb maori törzsfő – egyik legkiválóbb
tanítványom – maga mellé ültetett az ünnepi
asztalnál, ami azt jelenti az ő értelmezésük-
ben, hogy kitüntetett vendég lettem. Majd a
köszöntőjében azt is elmondta, hogy a meste-

rének
tart.

Na, akkor
és ott „fel-
olvadt” a jég,
azóta a maorik nagy
becsben tartanak. Úgy
hívják, hogy Amorangi, azaz a

Legnagyobb Vezér. Nekik is azt tanítom – ter-
mészetesen számukra befogadható formában
tárlva a tudást -, amit minden más népnek,
illetve mindegyik vallás képviselőjének – az
egységet. Gyakorlati módon kapcsolom össze
őket a fényvel ilyenkor, vagyis a megvilágoso-
dáshoz vezető úton segítem a fejlődésüket.

- Hogy látod, Magyarország alszik?

- Egy lassú ébredési folyamat talán tetten
érhető, de sok a tennivaló ahhoz, hogy az itt
élők harmóniába kerülhessenek önmagukkal,
egymással és a világgal. Az már előrelépés,
hogy komoly érdeklődés támadt az ősi rovás-
írás iránt, azonban ennek értelmezésével van-
nak gondok. A rovásírás titkos tudomány, és
minden népnél fellelhető. A magyaroké azon-
ban azért is szinte egyedülállóan számít, mert
azon kevesek egyike, amely szinte tökéletes
hűséggel, ferdítés nélkül őrzi eredeti formáját.
A benne szereplő ábrák kozmikus szimbólum-
ok, és ha megtalálom azokat az embereket,
akik nemcsak felszínes érdeklődésből, hanem
mély, elszánt tudásvágyból szeretnék megis-
merni ezek valódi jelentését, elkezdem a tanítást,
amit egyébként már a maorik körében
gyakorlok – Új-Zélandon a magyar rovásírás
szimbólumainak segítségével lépnek a fény-
nyel kapcsolatba a harcosok. Amíg ez itt várta
magára, visszavonulások, könyvek útján igyek-
szem segítséget nyújtani Magyarországnak,
a Fénypont Kreatív Műhellyel szövetkezve.

- Gyakran használod a szót: fényharcos. Mit
takar ez az elnevezés?

- Kétféle spirituális ember létezik. Az
egyik, aki misztikus élményekkel bír, azonban
ezekkel tökéletesen boldog, és nincs benne
törekvés, hogy a tudását megossza másokkal.
A másik – a fényharcos -, aki hasonló élmé-
nyeket kap, de ezeket nem öncélúan haszno-
sítja, hanem tanítja azért, hogy jobbá tegye
általa a világot. Nem vallás és nem filozófia
az, aminek gyakorlására a tanítványaim
buzdítom, hanem az energiával való gyógyítás
tökéletes elsajátítása mellett a többi ember,
és a világ segítése a cél, tiszta, erőszakmentes
eszközökkel.

● Szabó Virág

